

Въ това врѣме, доклѣ бѣсяха Българети, Сръбѣя обяви на Портата бой, който се продължава 4—5 мѣсеца и въ който надвиваше тѣ една та страна тѣ друга та. Кolkото отъ българскити вѣстанници и млади момци бѣха сполучили да избѣгнатъ отъ бѣсилницити и отъ ножь тѣ въ отечеството си, прѣминѣха въ Сръбѣя и съставиха цѣли дружини. — По септемвр. 1876 год. се състави въ Цариградъ конференция най-много отъ прѣдставителити на великити сили прѣдъ Портата, съ цѣль да умиратъ бъркотити въ Турция. Нѣ напраздно; Портата не приемаше прѣдложена та отъ конференция та за Автономна България, нѣ все бавяше. Най-сетнѣ руското правителство, което бѣше zelo источнити работи твърдѣ близудо сръдце, каза на Портата, че ако се не съгласява на прѣдложения та на конференция та, то е принудено да ѣ обяви война. Така се подкачи послѣдния та руско-турска война.

Въ 1877 год. апр. 12 биде обявена война на Турция отъ страна на Русия. Слѣдъ два мѣсеца Русити вече бѣха въ България, — тии прѣминѣха Дунавъ на двѣ мѣста, срешта Мачинъ и срешта Свѣштовъ. Завоевание то на нѣкои градове въ сѣверна България стана много лесно, нѣ Плъвенъ задържа движение то на руската войска. Тамъ се бѣше укрѣпилъ Османъ-паша съ около 100,000 души войска. Русити зеха градъ тѣ въ обсада и такоречи съ гладъ накараха Турцити да излѣзатъ на рѣшителенъ бой. Въ тоя бой се рѣши съдбина та на турската държава: Османъ-паша падна робъ заедно съ всичката си войска. Отъ тогава вече русити сравнително (ако исклучимъ страшний бой на българската дружина подъ Шипка) се втуриха въ южна България и съ пълното поражение на Сулейманъ-паша при Пловдивъ запечатаха своити грѣмоносни побѣди. По тоя начинъ тии достигнѣха въ начало то на 1878 г. до стѣнити на Цариградъ; тамъ